

Arrest

nr. 232 316 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 12 juni 2018 wordt verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem onderschept met een onduidelijk reismotief. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming.

Op 13 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 20 november 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 22 januari 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 januari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd geboren op 7 oktober 1960 te La Grita, in de staat Tachira. Na 25 jaar in La Grita te hebben gewoond, verhuisde u naar Medida (Merida). Uw laatste adres in Venezuela was Avenida 5, Aguilas Blancas, La Pradera, huisnummer 10 alwaar u samen met uw echtgenote, zoon en dochter woonachtig was. U hebt drie jaar aan het Polytechnisch instituut gestudeerd. U werkte vervolgens als teamleider voor construcciones y asfalto Antes. Ten gevolge van de economische crisis in Venezuela verloor u uw werk in 2012-2013. Nadien verhuurde u gedurende ongeveer 2 jaar vrachtwagens. Door de hoge onderhoudskosten kon u dat echter niet verderzetten. Ook hield u zich bezig met de aan- en verkoop van wagens. U verklaart lange tijd politiek actief te zijn geweest in Venezuela. Uw politiek engagement uitte zich in het bijwonen van vergaderingen en protesten. Sinds 2007 was u lid van de oppositiepartij Primero Justicia. Van 2012 tot 2014 zette u zich in als 'algemeen secretaris' voor Primero Justicia. In het kader van uw functie riep u mensen op om deel te nemen aan protesten. 12 februari 2014 nam u samen met uw echtgenote, zoon en dochter deel aan een betoging waartoe werd opgeroepen door Leopoldo Lopez en Maria Corina Machado. Na afloop van de betoging keerden jullie terug naar huis waar kort na jullie aankomst een 30-tal motorrijders arriveerden die scheldwoorden riepen en ermee dreigden jullie te zullen doden. De colectivos gooiden tevens met stenen en molotovcocktails. 27 mei 2014 arriveerde u in Madrid, Spanje, waar u op vakantie ging, en 10 juni 2014 keerde u vanuit Spanje terug naar Venezuela. Ook in 2015 vertrok u samen met uw dochter op vakantie naar Spanje alwaar u van 3 februari tot 3 maart verbleef vooraleer u terugkeerde naar Venezuela. Uw dochter bleef in Spanje en vatte aan de universiteit van Valencia een master in architectuur en interieurdesign aan. 20 december 2015 reisde uw dochter vanuit Spanje naar België waar ze 6 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw dochter, Z. S. K. D. (...), werd de hoedanigheid van vluchteling toegekend op 26 maart 2018. Uzelf verliet Venezuela 4 juni 2018 per vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek. Vervolgens ontmoette u uw dochter in de Dominicaanse Republiek en vlogen jullie samen op 11 juni naar België. 12 juni kwam u aan in België en diezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart bij terugkeer naar Venezuela om het leven te zullen worden gebracht omwille van uw politiek engagement.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw lidkaart van Primero Justicia, foto's met betrekking tot de aanval door de colectivos op uw huis, een kopie van een attest getiteld 'Constancia de Militancia', foto's van protesten, een foto van uw nicht, algemene foto's om de situatie in Venezuela te duiden en een samenvatting van de door u aangehaalde problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – en het feit dat u bij aankomst in België niet over toereikende bestaansmiddelen beschikte voor de duur en de vorm van het

verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw dochter (...), die op 6 januari 2016 voor de Belgische asielinstanties een verzoek om internationale bescherming indiende, weliswaar op 23 maart 2018 – haar betekend op 28 maart 2018 – als vluchteling werd erkend. Echter, het persoonlijk gedrag van uw dochter wees er op dat zij eigenlijk geen gegronde vrees voor vervolging heeft en dat de vluchtelingenstatus haar onterecht werd toegekend. Immers, uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat uw dochter samen met u op 26 mei 2014 Venezuela verliet en naar Spanje reisde waar zij tot en met 10 juni 2014 verbleef (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9 en paspoort op naam van K. D. Z. S. (...)). Niettegenstaande uw dochter verklaarde dat de aanval op jullie huis in februari 2014 de reden was dat zij het land wilde verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud 1610238, dd. 17/01/2018, p.12), blijkt uit het door haar neergelegde paspoort dat zij op 10 juni 2014 vanuit Spanje terugkeerde naar Venezuela; dat zij Venezuela opnieuw verliet op 23 juni 2014 en 24 juni 2014 in Brazilië aankwam; en dat zij vervolgens op 1 juli 2014 vanuit Brazilië terugkeerde naar Venezuela. Uw dochter verklaarde voorts Venezuela pas in februari 2015 definitief te hebben verlaten omdat ze geen geld had om een ticket te kopen om te vertrekken (zie notities persoonlijk onderhoud 1610238, dd. 17/01/2018, p.13). De door uw dochter aangehaalde problemen situeren zich echter in februari 2014 (zie administratief dossier) – vooraleer zij Venezuela meermaals verliet en vervolgens telkens terugkeerde. Uit uw dochters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt aldus dat zij meermaals vrijwillig terugkeerde naar het land waarvan zij beweerde er een vrees voor vervolging te hebben. Het hoeft geen betoog dat deze vrijwillige terugkeer op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging ondermijnt. Gelet op het gegeven dat uw dochter voormelde gegevens met betrekking tot haar veelvuldig terugkeren naar Venezuela niet verkeerd had weergegeven of had achtergehouden en dit dus feiten betreft die reeds gekend waren op het ogenblik dat de vluchtelingenstatus werd erkend, is het CGVS niet bevoegd om over te gaan tot een intrekking van de haar eerder verleende vluchtelingenstatus. Het gegeven dat uw dochter meermaals is teruggekeerd naar Venezuela betreft immers geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/7 van de Vreemdelingenwet en kan als dusdanig dan ook geen aanleiding geven tot een intrekking van de Vluchtelingenstatus. Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat uit het gedrag van uw dochter blijkt dat zij geen vervolging vreest. Bovendien wordt dit bevestigd door uw gedrag, m.n. uw terugkeer, en de overige vaststellingen waarop onderstaande beslissing is gestoeld.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela om het leven te zullen worden gebracht door de Venezolaanse autoriteiten omwille van de door u in het verleden uitgevoerde politieke activiteiten in uw land van herkomst. Deze vrees wordt door de commissaris-generaal niet geloofwaardig bevonden. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uitdrukkelijk verklaart dat u in 2014 geen problemen hebt gehad om Venezuela te verlaten, noch om ernaar terug te keren. Uit het gegeven dat u uw land legaal en probleemloos met behulp van uw eigen paspoort verlaten heeft kan reeds afgeleid worden dat u voor uw komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat ook uw houding onverenigbaar is met de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Uw beweert immers omwille van de door u aangehaalde gebeurtenissen in februari 2014 een vrees voor vervolging te hebben voor de Venezolaanse autoriteiten. Uw reizen naar Spanje in mei/ juni 2014 en februari/maart 2015 uw terugkeer naar Venezuela ondermijnen echter op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging. De vaststelling dat u meermaals vrijwillig teruggekeerd bent naar Venezuela is immers een duidelijke aanwijzing dat u geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten. Dat u verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela uit vrees te zullen worden gedood door de overheid of de met hen samenwerkende colectivos wordt dan ook, gelet op uw persoonlijk gedrag, niet geloofwaardig geacht. U hiermee geconfronteerd, verklaart u te zijn teruggekeerd met een risico voor uw leven en stelt u niet in Spanje te hebben kunnen verblijven. Ook voegt u toe geen asiel te hebben aangevraagd in Spanje omdat u dat niet zo heeft beslist en het u moeilijker leek om asiel aan te vragen in Spanje en u dat in België deed omdat uw dochter in België woont en u hier steun van haar krijgt (zie notities persoonlijk onderhoud, p.38). U slaagt er echter niet in de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat uw terugkeer naar Venezuela in juni 2014 en in maart 2015 niet in tegenstrijd zouden zijn met de door u aangehaalde vrees.

Eveneens moet opgemerkt dat u ondanks uw geopperde problemen met de Venezolaanse autoriteiten geen problemen heeft gekend om Venezuela in mei 2014 te verlaten, om in juni 2014 terug te keren naar Venezuela, om in februari 2015 wederom naar Spanje te reizen, om in maart 2015 terug te keren naar uw land van herkomst en om Venezuela tenslotte in juni 2018 nogmaals te verlaten. Niet alleen keerde u tweemaal terug naar Venezuela, het land waar u volgens uw verklaringen om het leven zou worden gebracht bij terugkeer, tevens achtte u uw vrees te zullen worden gedood eveneens onvoldoende om gebruik te maken van het door u in 2014 aangevraagde visum voor de Verenigde Staten. U verklaart dat visum met een geldigheidsduur van 10 jaar te hebben aangevraagd om naar de Verenigde Staten te gaan indien u daartoe op een dag de kans zou krijgen. U gevraagd waarom u niet naar de Verenigde Staten reisde, verklaart u dat de kans zich niet voordeed. U erop gewezen dat het louter een kwestie was vliegtuigtickets te boeken, stelt u niet te weten waarom u niet naar de Verenigde Staten ging. U vervolgens gevraagd om welke reden u naar Europa kwam en niet naar de Verenigde Staten ging, antwoordt u te hebben besloten niet naar de Verenigde Staten te gaan wanneer uw dochter drie maanden geleden in België het vluchtelingenstatuut verkreeg en u bijgevolg meent dat België de meest geschikte plaats is (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Indien u werkelijk een vrees voor uw leven koesterde in uw land van herkomst Venezuela spreekt het tot de verbeelding dat u geen gebruik heeft gemaakt van uw visum voor de Verenigde Staten om internationale bescherming te zoeken.

Ook dient te worden opgemerkt dat u verklaart na de gebeurtenissen in februari 2014 niet langer politiek actief te zijn geweest. U verklaart immers tot 2014 politiek actief te zijn geweest en u nadien te hebben teruggetrokken uit de politiek daar u meende gevaar te lopen. U vervolgens gevraagd of u na 2014 geen vergaderingen meer bijwoonde, noch deelnam aan manifestaties, kortom geen politieke activiteiten meer beoefende, antwoordt u kort niets meer te hebben gedaan (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 28 en p.36). De reden die u aanhaalt voor uw vrees bij terugkeer naar Venezuela namelijk uw politiek engagement is bijgevolg weinig actueel. Het dient bovendien opgemerkt dat u zichzelf met betrekking tot uw recent politiek engagement danig tegensprekt. Enerzijds verklaart u na de gebeurtenissen van februari 2014 niet langer politiek actief te zijn geweest (zie supra). Anderzijds stelt u in mei 2018 deel te hebben genomen aan een optocht (zie notities persoonlijk onderhoud, p.26). Mede door deze tegenstrijdigheid moeten er vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw politiek engagement.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u na de door u aangehaalde problemen die dateren van februari 2014 nog tot juni 2018 in Venezuela verbleef zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 36). U tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS gevraagd om welke reden u nog zolang in Venezuela bleef, stelt u te hebben gewacht tot uw dochter de documenten had geregulariseerd en de middelen noch de zekerheden te hebben gehad om het land te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud, p.28). Nogmaals dient te worden benadrukt dat u na de door u geopperde gebeurtenissen Venezuela tweemaal heeft verlaten om naar Spanje te reizen en u bijgevolg wél de middelen en de gelegenheid heeft gehad om internationale bescherming te vragen indien u dat werkelijk nodig achtte. U eveneens gevraagd of u niet vindt uw vrees te hebben ondermijnd door nog zolang in Venezuela te zijn gebleven, stelt u zich één week, of veel weken, of veel maanden tussen 2014 en 2018 in huis te hebben opgesloten (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 37). U bent weinig eensluidend met betrekking tot de periode dat u zich binnenshuis zou hebben verschanst. Elders verklaart u immers één maand uw huis niet te hebben verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud, p.28). Overigens geeft u aan wel huis te hebben verlaten om uw werk uit te voeren (zie notities persoonlijk onderhoud, p.37-38). Dat daargelaten verklaart u uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend na februari 2018 en dat jullie meer in veiligheid waren nadat de elektrische portalen werden geïnstalleerd (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 36).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw

familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 3, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Met betrekking tot de door u neergelegde lidkaart van Primero Justicia dient ten eerste opgemerkt dat het een kopie betreft met slechts geringe bewijswaarde daar zij met het nodige knip-en plakwerk eenvoudig gefabriceerd kan worden. Het hebben van een lidkaart toont overigens geen overtuigend politiek engagement aan. Bovendien is het niet noodzakelijk uw politiek engagement dat door het CGVS in twijfel wordt getrokken. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot de door u neergelegde constancia de militancia. Opmerkelijk is dat het document niet gedateerd is. U hiermee geconfronteerd, stelt u te vermoeden dat het zonder datum werd afgedrukt (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 31). Met betrekking tot de door u neergelegde foto's aangaande de aanval op uw huis dient te worden opgemerkt dat zij bovenstaande conclusies niet weten te wijzigen. De foto's tonen overigens hoogstens een vernielde spiegel in een huis, schade aan een wagen en een steen op een vloer aan en geven geenszins informatie over de omstandigheden. Ook de foto's waarvan u verklaart dat ze uw aanwezigheid op demonstraties aantonen kunnen de beslissing niet ombuigen. De commissaris-generaal stelt in se uw politiek engagement in het verleden niet meteen in vraag. De foto die u neerlegt om aan te tonen dat uw nicht werd gedood, staat los van uw asielrelaas. Aangenomen dat het een foto van uw nicht en haar echtgenoot is, heeft hun dood niets te maken met uw aangehaalde problemen. U verklaart immers dat ze door onbekende personen om onbekende redenen werden gedood wanneer ze een discotheek verlieten. De overige foto's hebben betrekking op de algemene situatie in Venezuela en kunnen net als de door u neergelegde samenvatting van uw problemen de beslissing niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het consistentiebeginsel. Tevens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal toegeeft dat zijn dochter erkend werd als vluchteling op basis van exact dezelfde gronden en om exact dezelfde redenen als degene die hij aanhaalt, maar dat de commissaris-generaal in de thans bestreden beslissing laat uitschijnen dat zijn dochter ten onrechte erkend werd als vluchteling. Verzoeker wijst erop dat de Raad in zijn arrest nr. 212 587 van 20 november 2018 oordeelde dat er geen verschillen waren tussen zijn relaas en dat van zijn dochter en een eerdere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde vernietigde. Verzoeker citeert de relevante passages uit voormeld arrest en stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing lijkt te willen verantwoorden waarom zijn dochter eigenlijk niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus. Hij licht dit als volgt toe:

"Deze motivering raakt kant noch wal! Immers, de beslissing van de dochter van verzoekende partij is definitief geworden en vormt de juridische waarheid. Indien verwerende partij meent dat de vluchtelingenstatus ten onrechte werd toegekend aan de dochter van verzoekende partij, dan moet zij deze intrekken. Zij geeft echter aan dat zij geen enkele grondslag heeft om dat te doen. Niemand moet een in kracht van gewijsde getreden beslissing in twijfel trekken, ook het CGVS niet! Of meent zij dat de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur voor haar niet gelden?!"

Het is evenmin zo dat de dochter bepaalde informatie achter zou hebben gehouden, of dat er frauduleuze verklaringen boven zijn gekomen in het gehoor van verzoekende partij, integendeel! Zowel verzoekende partij als haar dochter hebben vanaf het begin open kaart gespeeld, hebben hun problemen uiteengezet, hun verblijf in en terugkeer naar Venezuela eerlijk aangegeven. Met kennis van zaken, nam verwerende partij dan ook een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van de dochter van verzoekende partij.

Het gaat dan ook niet op om thans te doen uitschijnen dat zij een "vergissing" zou hebben gemaakt, en dat zij eigenlijk meent dat de dochter van verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus en zich hierachter te verschuilen om internationale bescherming te weigeren aan verzoekende partij."

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel en het gelijkheidsbeginsel schendt. Hij licht toe dat de motieven van de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn dochter, enerzijds, en deze van de bestreden beslissing *in casu*, anderzijds, elkaar tegenspreken en zelfs uitsluiten, niettegenstaande hun aanvragen om internationale bescherming gebaseerd zijn op exact dezelfde gronden. Volgens verzoeker is er geen enkele objectieve verantwoording waarom deze twee gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Aangezien de Raad de vorige negatieve beslissing in zijn hoofde vernietigde, is volgens verzoeker ook de Raad die mening toegedaan.

Verzoeker stelt verder dat zijn situatie in Venezuela intussen is geëscaleerd en meldt in dit verband het volgende: *"Op 7 juli 2018 zijn er colectivos binnengedrongen in de woning van de verzoekende partij. Ze hebben haar vrouw bedreigd en haar gouden ringen gestolen. Ze vroegen hierbij expliciet naar de verzoekende partij. Haar vrouw is hiervan aangifte gaan doen op 9 juli 2018 (stuk 4)."*

Volgens verzoeker blijkt hieruit duidelijk dat zijn echtgenote omwille van hem geïsoleerd werd. Hij benadrukt dat hij hier niet onmiddellijk van op de hoogte gebracht werd, nu zijn familie schrik had om hem nog dieper in de put te duwen (aangezien hij al sinds 12 juni 2018 in een gesloten centrum zat). Hij voegt eraan toe dat zijn dochter in België het hem uiteindelijk toch verteld heeft. Volgens verzoeker toont dit laatste duidelijk aan dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn problemen minimaliseert. Hij stelt dat hoewel hij voormeld incident reeds heeft aangehaald in zijn verzoekschrift tegen de beslissing die door de Raad werd vernietigd, de commissaris-generaal hem hierover niet opnieuw heeft gehoord en hierover evenmin motiveert in de bestreden beslissing.

Verzoeker voert verder aan dat de politieke inspiratie van het geweld van de *colectivos* niet mag worden genegeerd en verwijst naar de COI Focus in het administratief dossier (p. 17-18). Hij meent dat het duidelijk is dat de Venezolaanse overheid niet bij wil/bij machte is om hem te beschermen tegen deze groep en citeert tevens uit een artikel van de New York Times van 22 april 2017.

In zoverre geoordeeld zou worden dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent verzoeker minstens in aanmerking te komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ten aanzien van de relevante motieven in de bestreden beslissing laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal zijn eigen COI Focus niet goed gelezen lijkt te hebben. Onder verwijzing naar enkele passages uit de COI Focus "*Venezuela. Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 merkt verzoeker op dat de situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand gelopen is en dat de situatie in de ziekenhuizen illustrerend is voor de toestand van het land. Verzoeker verwijst tevens naar een bericht van Human Rights Watch van 5 juli 2018 en stelt verder dat ook de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela en dat dit rapport bovendien verduidelijkt dat ook familieleden van opposanten gevaar lopen. Gelet op het feit dat zijn dochter de vluchtelingenstatus kreeg in België, dient hier volgens verzoeker rekening mee gehouden te worden bij de evaluatie van zijn vrees. Verzoeker wijst op het feit dat zijn dochter tevens militeerde voor "*Primero Justicia*" en meent dat ook hiermee rekening moet worden gehouden om zijn risicoprofiel correct te evalueren. De laatste inval met tevens bedreigingen aan het adres van zijn echtgenote illustreert volgens verzoeker perfect bovenstaande. Verzoeker verwijst naar pagina 36 van bovenvermelde COI Focus en stelt dat men duidelijk ziet dat hij, die zijn politieke activiteiten vanaf 2014 uit schrik wat meer *low profile* hield, niet de enige is die op deze manier handelt. Dit betekent volgens hem niet dat hij geen gevaar meer zou lopen. De laatste inval van de *colectivos* in zijn huis acht hij er het trieste bewijs van.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een bewijs van aangifte van een overval op 7 juli 2018, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 4), als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 17 februari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, het rapport "*Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report*" van IACHR van december 2017, het rapport "*Human rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van OCHCR van juni 2018 en het rapport "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van OHCHR van juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart sinds lang politiek actief te zijn geweest in Venezuela. Hij zou al sinds 2007 aangesloten zijn geweest bij de oppositiepartij *Primero Justicia* en van 2012 tot 2014 actief zijn geweest als algemeen secretaris van deze partij. Verzoeker zou hebben deelgenomen aan betogingen en andere activiteiten gericht tegen het regime. Na zijn deelname samen met zijn echtgenote, zoon en dochter aan een betoging in 2014 zou verzoeker thuis door een dertigtal motorrijders met de dood bedreigd zijn geweest. Verzoeker vermoedt dat deze motorrijders regeringsgezinde *colectivos* waren. Dit incident zou de reden zijn waarom verzoeker Venezuela op 4 juni 2018 definitief verlaten heeft en in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal overweegt dat (i) niettegenstaande verzoekers dochter als vluchteling werd erkend, haar persoonlijk gedrag erop wijst dat zij eigenlijk geen gegronde vrees voor vervolging heeft en dat de vluchtelingenstatus haar onterecht werd toegekend, nu uit haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij meermaals vrijwillig terugkeerde naar Venezuela na de feiten van februari 2014 waarvoor zij verklaarde dat zij haar land had verlaten, dat (ii) verzoekers vrees om bij terugkeer naar Venezuela om het leven te worden gebracht door de Venezolaanse autoriteiten omwille van de door hem in het verleden uitgevoerde politieke activiteiten in zijn land van herkomst wordt tegengesproken door de vaststelling dat hij zijn land van herkomst meermaals legaal en probleemloos met behulp van een eigen paspoort kon verlaten nadat de vervolgingsfeiten waarop hij zich beroept hadden plaatsgevonden, dat (iii) verzoekers houding – hij keerde na de door hem aangehaalde gebeurtenissen twee maal terug naar Venezuela en maakte geen gebruik van het door hem in 2014 aangevraagde visum voor de Verenigde Staten om internationale bescherming te zoeken – onverenigbaar is met de door hem aangehaalde vrees voor vervolging, dat (iv) de reden die verzoeker aanhaalt voor zijn vrees bij terugkeer naar Venezuela, met name zijn politiek engagement, weinig actueel is nu hij verklaart na de gebeurtenissen in februari 2014 niet langer politiek actief te zijn geweest, en dat (v) verzoeker na de door hem aangehaalde problemen die dateren van februari 2014 nog tot juni 2018 in Venezuela verbleef zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend.

Wat betreft het gegeven dat verzoekers dochter in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in essentie dezelfde feiten en motieven heeft ingeroepen als verzoeker en dat zij wél de vluchtelingenstatus heeft verkregen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat deze erkenning onterecht was in de mate dat uit de verklaringen van verzoekers dochter en de door

haar voorgelegde documenten, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat zij meermaals vrijwillig is teruggekeerd naar Venezuela in de periode tussen de gebeurtenissen van 2014 en het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België. In de bestreden beslissing wordt tevens uitgelegd dat de commissaris-generaal niet bevoegd is om de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers dochter in te trekken, nu het gegeven dat zij meermaals is teruggekeerd naar Venezuela geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/7 van de Vreemdelingenwet betreft. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal zodoende klaarheid schept inzake de discrepantie tussen de beslissing in hoofde van verzoekers dochter en de weigeringsbeslissing die hij initieel genomen had in hoofde van verzoeker, zoals door de Raad in zijn arrest nr. 212 587 van 20 november 2018 werd gevraagd.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de commissaris-generaal in strijd met de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel en het consistentiebeginsel handelt door hem de vluchtelingenstatus te weigeren, terwijl zijn dochter als vluchteling werd erkend. Geen van deze beginselen kunnen immers worden ingeroepen om een onwettige toestand te verantwoorden (cf. RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Aan de vaststellingen op basis waarvan de commissaris-generaal besluit dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk heeft gemaakt actueel een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van de door hem ingeroepen feiten waarop ook zijn dochter zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft beroepen en die door de commissaris-generaal niet worden betwist, wordt dan ook geen afbreuk gedaan door het gegeven dat dergelijke vrees in hoofde van zijn dochter wel aannemelijk werd geacht na een onvolledig onderzoek. In dit verband dient te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht. De omstandigheid dat in het geval van verzoekers dochter per abuis een element niet in rekening werd gebracht bij de beoordeling van haar verzoek – met name het feit dat zij meerdere keren vrijwillig is teruggekeerd naar het land ten aanzien waarvan zij een vrees voor vervolging stelt te koesteren na het plaatsvinden van de feiten waarop zij zich ter staving van haar vrees beroept –, en dat de wet de commissaris-generaal niet toestaat hieraan nog te remediëren middels de intrekking van zijn beslissing, staat er niet aan in de weg dat dit element wel nog in rekening wordt genomen bij de beoordeling van het verzoek *in casu*. De commissaris-generaal c.q. de Raad mag zich voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming beroepen op alle dienstige stukken aanwezig in het administratief dossier. De verklaringen opgenomen in het verslag van het gehoor van verzoekers dochter alsook de gegevens die blijken uit haar paspoort ondersteunen de terechte vaststelling dat haar gedragingen haar voorgehouden vrees tegenspreken. Deze vaststelling is bovendien consistent met de vaststelling dat ook verzoekers persoonlijk gedrag zijn voorgehouden vrees voor vervolging tegensprekt. In zijn verzoekschrift laat verzoeker de motieven die daarover in de bestreden beslissing zijn opgenomen geheel ongemoeid. Evenmin brengt verzoeker argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststelling dat de reden voor zijn vrees bij terugkeer naar Venezuela niet langer actueel is, nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn politieke activiteiten na de gebeurtenissen van februari 2014 heeft stopgezet en nog tot juni 2018 in Venezuela verbleef zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend. De Raad benadrukt dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad besluit dat verzoeker geen enkele valabele reden aanbrengt waarom de omstandigheid dat een vergissing werd begaan in de beoordeling van de beschermingsnood van zijn dochter aanleiding dient te geven tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in zijn hoofde, in weerwil van het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en draagkrachtige motieven waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangevoerde feiten die zich op 7 juli 2018 zouden hebben voorgedaan en waarbij verzoekers echtgenote omwille van verzoeker zou zijn gevisieerd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving hiervan geen overtuigend (begin van) bewijs bijbrengt. De bij het verzoekschrift gevoegde aangifte (stuk 4) bevat verklaringen die door verzoekers echtgenote aan de gerechtelijke politie werden afgelegd, maar houdt geen formele bevestiging in van de verklaarde feiten. De feiten waarvan verzoekers echtgenote aangifte deed worden in het document bovendien gekwalificeerd als “*algemene diefstal*”. Verzoekers echtgenote beweert door twee onbekende personen beroofd te zijn geweest van twee gouden ringen en tevens met de dood te zijn bedreigd. Hoewel deze personen ook zouden hebben gevraagd naar verzoeker, blijkt uit dit document niet dat deze criminele

feiten, voor zover hieraan geloof mag worden gehecht, verband houden met de redenen waarom verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

De omstandigheid dat verzoeker over de beweerde feiten van 7 juli 2018 niet opnieuw werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en dat hierover evenmin enige motivering is opgenomen in de bestreden beslissing, neemt niet weg dat verzoeker de mogelijkheid heeft om hierover toelichting te geven in zijn verzoekschrift en daarbij de nodige stavingstukken te voegen. Zoals hoger uiteengezet, werpen de elementen in het verzoekschrift echter geen ander licht op de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven.

De Raad wijst erop dat ook de stukken die door verzoeker werden neergelegd tijdens de administratieve procedure verzoekers voorgehouden vrees niet ondersteunen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd en door verzoeker in zijn verzoekschrift niet wordt betwist:

"Met betrekking tot de door u neergelegde lidkaart van Primero Justicia dient ten eerste opgemerkt dat het een kopie betreft met slechts geringe bewijswaarde daar zij met het nodige knip-en plakwerk eenvoudig gefabriceerd kan worden. Het hebben van een lidkaart toont overigens geen overtuigend politiek engagement aan. Bovendien is het niet noodzakelijk uw politiek engagement dat door het CGVS in twijfel wordt getrokken. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot de door u neergelegde constancia de militancia. Opmerkelijk is dat het document niet gedateerd is. U hiermee geconfronteerd, stelt u te vermoeden dat het zonder datum werd afgedrukt (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 31). Met betrekking tot de door u neergelegde foto's aangaande de aanval op uw huis dient te worden opgemerkt dat zij bovenstaande conclusies niet weten te wijzigen. De foto's tonen overigens hoogstens een vernielde spiegel in een huis, schade aan een wagen en een steen op een vloer aan en geven geenszins informatie over de omstandigheden. Ook de foto's waarvan u verklaart dat ze uw aanwezigheid op demonstraties aantonen kunnen de beslissing niet ombuigen. De commissaris-generaal stelt in se uw politiek engagement in het verleden niet meteen in vraag. De foto die u neerlegt om aan te tonen dat uw nicht werd gedood, staat los van uw asielrelaas. Aangenomen dat het een foto van uw nicht en haar echtgenoot is, heeft hun dood niets te maken met uw aangehaalde problemen. U verklaart immers dat ze door onbekende personen om onbekende redenen werden gedood wanneer ze een discotheek verlieten. De overige foto's hebben betrekking op de algemene situatie in Venezuela en kunnen net als de door u neergelegde samenvatting van uw problemen de beslissing niet ombuigen."

Nog daargelaten dat de door verzoeker aangevoerde feiten van 2014 op zich niet worden betwist, volstaat het aanhalen van algemene informatie over de politieke inspiratie van het geweld van de *colectivos* en het gebrek aan bescherming tegen deze groep vanwege de Venezolaanse overheid niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst actueel wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Bijgevolg is het betoog van verzoeker niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie in het administratief dossier en uit informatie waaraan hij refereert in zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN